

Arrest

**nr. 87 578 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing, getroffen door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 mei 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Rwandese nationaliteit, geboren te Butare (Rwanda) op X.

Hij verklaarde op 6 december 2003 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 9 december 2003 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Door de gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken werd in toepassing van art. 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het Frans als taal van het onderzoek bepaald.

Verzoeker werd op 15 december 2003 op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord over de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Zijn asielaanvraag werd ontvankelijk verklaard.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 3 maart 2006 beslist om verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Aan verzoeker werd op 23 oktober 2006 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd op 1 december 2006 aangetroffen n.a.v. een diefstal met geweld.

Er werd hem op 7 juni 2007 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd op 20 september 2007 door de procureur des Konings gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank wegens diefstal met braak en vernielingen.

Op 20 september 2007 werd verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 15 718 van 9 september 2008 werd dit beroep verworpen.

Op 29 november 2007 werd een beslissing tot verlenging van de opsluiting genomen.

Op 20 december 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze werd niet in overweging genomen.

Een eerste repatriëringspoging op 15 januari 2008 mislukte en de heropsluiting werd gevorderd.

Aangezien verzoeker niet kon worden teruggeleid, werd hij in vrijheid gesteld, met een bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 9 maart 2008.

Op 7 december 2009 diende verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook deze werd niet in overweging genomen na een negatieve woonstcontrole.

Op 19 oktober 2010 werd aan verzoeker andermaal bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 december 2011 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot 15 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door twee of meer personen en met gebruik of vertoon van wapens.

Op 22 mei 2012 diende verzoeker een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook deze werd niet in overweging genomen na een negatieve woonstcontrole.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 23 mei 2012 een besluit tot terugwijzing genomen. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Gelet op de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Rwanda;

Overwegende dat betrokkene zich op 9 december 2003 vluchteling verklaarde;

Overwegende dat hij niet erkend werd als politiek vluchteling door een beslissing van 3 maart 2006 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 31 maart 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen te hebben gebruikt of getoond, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, feit waarvoor hij op 1 december 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Besluit:

Artikel. 1.- W. W. (...), geboren te Butere op 11 augustus 1986, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 78 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheidscriterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op haar ouders of familieleden. Haar partner en schoonfamilie verblijven immers eveneens in België. Zij is bovendien in België op 19 mei 2009 bevallen van haar zoon.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoeker verblijft sinds zijn aankomst in België op 06.12.2003 onafgebroken in België.

Verzoeker heeft zoals hoger gesteld de nodige inspanningen gedaan om een wettig verblijf te bekomen in België. Verzoeker diende een asielaanvraag in. Via huidig verzoekschrift onderneemt verzoeker een poging om een machtiging tot verblijf te bekomen in België.

Het spreekt voor zich dat verzoeker ingevolge zijn asielprocedure over een (tijdelijk) wettig verblijf in België beschikte.

Verzoeker verblijft sedert 2003 onafgebroken in België. Verzoeker is nooit teruggekeerd naar Rwanda. Het spreekt voor zich dat er sprake is van een duurzame lokale verankering in zijn hoofdte.

Verzoeker heeft geen enkel contact met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden. Al zijn dichte familieleden bevinden zich immers in België. Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoeker woont sedert meer dan 4 jaar samen met zijn Belgische vriendin Mevr. A. B. (...) te (...).

In het land van herkomst is het niet mogelijk om een gezinsleven op te bouwen met zijn vriendin en kinderen gezien deze Belg zijn. Het zou niet redelijk verantwoord zijn om te verwachten dat het ganse gezin zou mee verhuizen naar het land van herkomst van verzoeker.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, j.dr. jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Zo de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, betekent dit dat verzoeker gedurende meer dan 10 jaar zijn kinderen niet zou kunnen zijn. Dit is onredelijk.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“(…) Terwijl ook de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op- gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins aantoonst op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Het loutere feit dat verzoeker op het Belgisch grondgebied een vriendin heeft, betekent niet dat de verwijdering van verzoeker ipso facto een schending zou uitmaken van zijn recht op privé en gezinsleven.

Verzoeker slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij hier een kind zou hebben, laat de verwerende partij gelden dat zulks volstrekt ongestaafd blijft.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

De verwerende partij laat gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar een schending uitmaken van de openbare orde. Verzoeker heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

"Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan."

(R.v.V nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

(...)

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker laat na om aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verzoeker toont niet aan als zou de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onzorgvuldig zijn genomen.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Verzoeker toont niet aan dat geen behoorlijk onderzoek zou zijn verricht noch toont verzoeker aan met welke relevante gegevens de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden.

Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot vage beschouwingen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht, na grondig onderzoek van alle elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, om aan verzoeker een Ministerieel Besluit van Terugwijzing te geven.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Het middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4. Voor wat betreft verzoekers grief dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient de Raad vooreerst op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij een gezinsleven of privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Wanneer de verzoekende partij een

schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers tantes en broer in België wonen, doch op geen enkele wijze blijkt dat hij met hen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont dit ook niet in concreto aan in zijn verzoekschrift. Evenmin staat hij dit met enig stuk. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij *“meer dan 4 jaar samen(woont) met zijn Belgische vriendin”* en dat zij *“bovendien in België op 19 mei 2009 bevallen is van haar (sic) zoon”* om verderop in zijn verzoekschrift dan weer te poneren dat de bestreden beslissing inhoudt dat hij *“zijn kinderen”* niet meer gedurende tien jaren zou zien, dient de Raad op te merken dat verzoeker deze beweringen die op zich al tegenstrijdig zijn, op geen enkele manier staat, noch zitten er overtuigingsstukken in dit verband in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat een dame die de Belgische nationaliteit bezit, samen met haar twee kinderen die haar naam dragen, verzoeker regelmatig komen bezoeken is in de gevangenis (nota van 14 mei 2012 van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, gericht aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding), doch dit gegeven volstaat niet om er een gezinsleven uit af te leiden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

2.6. Voor zover verzoeker voorhoudt een privéleven te leiden in België dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM, dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker eens te meer nalaat dit in concreto toe te lichten en te staven met stukken. Verzoeker poneert dat hij sedert 2003 onafgebroken in België verblijft en dat het *“voor zich (spreekt) dat er sprake is van een duurzame lokale verankering”* doch dit is niet meer dan een blote bewering. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het land is binnengekomen in 2003, dat hij toen een asielaanvraag indiende en dat deze afgesloten werd met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2006 tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Sedertdien verbleef verzoeker permanent op illegale wijze in het Rijk, waarbij hij diverse malen in het bezit gesteld werd van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker benadrukt dat hij *“de nodige inspanningen gedaan (heeft) om een wettig verblijf te bekomen in België”* maar uit vruchteloze pogingen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van *“een duurzame lokale verankering”* van verzoeker.

2.7. Verzoeker poneert dat hij geen enkel contact heeft met zijn land van herkomst, maar hij toont op geen enkele wijze aan dat hij sedert zijn aankomst in België, die slechts dateert van 2003, geen enkele binding meer heeft met zijn land van oorsprong en er niet kan rekenen op steun van zijn ouders of andere familieleden zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift.

2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het belangrijk is dat *“de overheid aantoon dat zij een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge (sic) op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing”*, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er elementen zijn die wijzen op een privéleven of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM op grond waarvan verzoeker de verwachting kon koesteren om er een specifieke motivering over terug te vinden in de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dat uit het administratief dossier dat verzoeker op enig moment een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond waarvan hij een dusdanige verwachting kon koesteren.

2.9. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker hier een gezinsleven en een privéleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de omvang van de positieve verplichtingen die in dit verband op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé-of gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren

en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu in artikel 20 van de Vreemdelingenwet een maatregel van terugwijzing te voorzien voor vreemdelingen die niet in het Rijk gevestigd zijn en de openbare orde hebben geschaad.

2.10. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat *“hij zich op 31 maart 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen te hebben gebruikt of getoond, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, feit waarvoor hij op 1 december 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden; Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;”*.

Verzoeker, die op illegale wijze in het Rijk verblijft sedert september 2006 en hier slechts aangekomen is in 2003, toont niet aan dat er ondanks de inbreuk op de openbare orde die hij gepleegd heeft, er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om hem op het grondgebied te gedogen daar waar niet eens duidelijk is wanneer het voorgehouden gezinsleven is ontstaan en wat het precies inhoudt en daar waar het evenmin duidelijk is wat zijn voorgehouden privéleven precies inhoudt dat bovendien dan grotendeels ontwikkeld werd in illegaal verblijf. Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten zijn voorgehouden gezinsleven in zijn land van herkomst verder te zetten. Er kan ook nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.7. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker conform het gestelde in artikel 26 van de Vreemdelingenwet op een gemotiveerde wijze steeds kan verzoeken om de opschorting of intrekking van het besluit tot terugwijzing zodat het geen vaststaand gegeven is dat hij gedurende tien jaar het Rijk niet meer zou mogen betreden, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. Verzoeker beroept zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd op de *“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 20 - 26 en 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 23.05.2012, is in strijd met Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

De wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te weren met de middelen die het recht hem of verschaft. Het feit dat er een verzoekschrift hoger beroep bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen werd ingediend, doet hieraan geen enkele afbreuk.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

De motivering van verwerende partij is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot het besluit tot terugwijzing. Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geenszins inzicht in haar motieven verschaft.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen van 2011 dateert reeds van 2006.

Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten. Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar betekende voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de verwerende partij van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

De motivering van de aangevochten beslissing heeft geen oog voor de elementen waarop de verzoeker zich beroept om aan te tonen dat hij geen gevaar meer is voor de openbare orde en dat hij zich daarentegen heeft geïntegreerd in de samenleving.

Dergelijke elementen zijn relevant om zich in overeenstemming met artikel 26 vreemdelingenwet uit te spreken over de opportuniteit het besluit gegrond op de aantasting van de openbare orde op te schorten zodanig dat de motivering van de aangevochten handeling onvoldoende is.

Tevens schendt het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 23.05.2012 het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken kan niet worden aanvaard. Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om een negatief advies uit te spreken."

2.12. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Nopens de voorgehouden schending van de 'Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen', laat de verwerende partij vooreerst gelden dat dit middel niet ontvankelijk kan worden geacht.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E, 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoeker wat dit onderdeel betreft in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Nopens de voorgehouden schending van artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Rwanda;

Overwegende dat betrokkene zich op 9 december 2003 vluchteling verklaarde;

Overwegende dat hij niet erkend werd als vluchteling door een beslissing van 3 maart 2006 Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 31 maart 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen te hebben gebruikt of getoond, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, feit waarvoor hij op 1 december 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. "

(vetschrift en onderlijning toegevoegd)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Bovenstaande motieven zijn allerm minst kennelijk onredelijk.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan ernstige schendingen van de openbare orde, zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht vermocht te beslissen om een Ministerieel Besluit van Terugwijzing te betekenen.

"Uit de bewoordingen van artikel 20 van de vreemdelingenwet blijkt dat het volstaat dat de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad en dat het ministerieel besluit gesteund moet zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Verzoekster kan niet ontkennen dat zij de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad. Zij heeft zware feiten gepleegd waarvoor zij tevens is veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar en deze feiten worden opgesomd in de bestreden beslissing. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen dat het winstgevend karakter van het misdadige gedrag van verzoekster en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig, reëel en actueel risico aantoonen van een nieuwe schending van de openbare orde. Met haar vage en algemene uiteenzetting slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

De loutere beweringen van verzoekster dat de feiten dateren van zeven jaar geleden, dat zij tijdens de strafuitvoering tot inkeer is gekomen, dat haar gedrag onberispelijk is sinds haar vrijlating en dat zij zich wijdt aan de opvoeding van haar twee kinderen, doen geen afbreuk aan deze motieven.

Waar verzoekster kritiek uit op de omstandigheid dat de feiten samen werden gepleegd met haar echtgenoot, dat zij noch haar echtgenoot werk hebben en dat deze gegevens weinig garanties bieden dat verzoekster zich van deze activiteiten zal onthouden, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee de motieven betwist van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies en worden de erin opgenomen motieven weergegeven, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat hoofdzakelijk wordt verwezen naar dit advies in het raam van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging in dit verband. Alleszins stelt de Raad vast dat verzoekster deze motieven enkel ontkent op algemene wijze en er zo niet in slaagt om deze te weerleggen. Bovendien volstaan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing om op goede gronden aannemelijk te maken dat verzoekster de openbare orde heeft geschaad en dat zij door haar persoonlijk gedrag een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde." (R.v.V. nr. 66.399 van 6 april 2011)

(vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed."

2.13. Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat het middel waarin de schending van de "Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" samen

met de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet opgeworpen wordt, onontvankelijk is, aangezien het duidelijk is mede aan de hand van het betoog van verzoeker dat hij de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geschonden acht. Alleszins is het zo dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker uitdrukkelijk inroept, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende precies of concreet zou zijn of *“geen inzicht in haar motieven verschaft”*. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing dat ze steunt op artikel 20 van de Vreemdelingenwet en dat ze feitelijke overwegingen bevat die betrekking hebben op verzoeker.

Het betoog van verzoeker dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden klemmt des te meer aangezien hij vervolgens opwerpt dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd en inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het doel van de formele motiveringsplicht bereikt is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.14. Verzoeker wijst erop dat het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van 2011 reeds dateert van 2006, maar dienaangaande dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden dat zij zich richt op de datum waarop de Belgische maatschappij gevolgen verbindt aan feiten die op een bepaalde datum gepleegd werden en die pas op het ogenblik van een veroordeling strafrechtelijk gekwalificeerd worden. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris wegens een correctionele veroordeling door het hof van beroep van Gent tot 15 maanden gevangenisstraf die dateert van 1 december 2011 en die afgerond vijf maanden bestaat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, en die verzoekers betrokkenheid bij *“diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen te hebben gebruikt of getoond, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was”*, vermeldt, verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat *“het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde”*, motivering die verzoeker niet betwist. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet dienstig betogen dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat hij nog een actueel gevaar is voor de openbare orde, nog daargelaten de vraag of artikel 20 van de Vreemdelingenwet vereist dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker haalt aan dat *“De motivering van de aangevochten beslissing [...] geen oog [heeft] voor de elementen waarop de verzoeker zich beroept om aan te tonen dat hij geen gevaar meer is voor de openbare orde en dat hij zich daarentegen heeft geïntegreerd in de samenleving.”* maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dergelijke elementen zou aangehaald hebben, evenmin zet verzoeker in zijn verzoekschrift uiteen welke dan wel deze elementen waren. Voor zover verzoeker in zijn betoog nog artikel 26 van de Vreemdelingenwet betreft, dient de Raad op te werpen dat dit niet dienstig is, aangezien dit voorziet in de mogelijkheid om de opschorting of intrekking van het besluit tot terugwijzing te vragen terwijl de bestreden beslissing niet handelt over een dergelijke aanvraag.

2.15. Waar verzoeker opwerpt dat *“Verwerende partij [...] zich enkel gebaseerd [heeft] op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om een negatief advies uit te spreken”* dient de Raad op te

merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien in de bestreden beslissing, verwijzend naar verzoekers strafrechtelijke veroordeling, uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat de staatssecretaris een besluit tot terugwijzing treft ten aanzien van een vreemdeling van wie hij het "persoonlijk gedrag" afleidt uit de veroordelingen die deze vreemdeling opgelopen heeft. Er wordt verder verwezen naar het gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van verzoeker, wat ontegensprekelijk een aspect vormt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Er wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld dat *"het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde"*.

Het tweede middel is ongegrond.

2.16. Volledigheidshalve, waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog betoogt *"Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar zijn land van herkomst, zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."*, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoonde dat een vertrek uit het Rijk een zodanig groot psychologisch ongemak in zijn hoofd met zich meebrengt dat het een schending zou vormen van artikel 3 EVRM.

De opgeworpen schending van artikel 3 EVRM is derhalve niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA